

i det hele taget anbefale, at Forslaget nyder Fremme.

Oct. Hansen: Det glæder mig saavel som min ærede Medforslagsstiller, at høre, at den højtærede Justitsminister, med hvem Forslagsstillerne i øvrigt have konfereret i Forvejen, mente at kunne give Forslaget sin Tilslutning, og jeg kan henholde mig til, hvad min Medforslagsstiller ytrede ved Sagens Forelæggelse. Der er dog enkelte Punkter, som jeg vil tillade mig at fremhæve, for at det kan komme til at staa klart for det høje Ting, at dette Lovforslag virkelig medfører en Reform, som tiltrænges, og at det rimeligvis uden at genere og skade nogen vil medføre store Fordele ved Omsætningen af faste Ejendomme.

Vort Tinglæsningsinstitut er i mange Henseender fortræffeligt hvad faste Ejendomme angaar. Naar der er Tale om Køb af faste Ejendomme eller at give Laan i faste Ejendomme, behøver man blot at undersøge Folierne eller erhverve Panteattest, thi saa er man sikker paa at faa at vide alt, hvad der vil være at tage Hensyn til ved Handelen. Men Registrene og Folierne have den Fejl, og altsaa ogsaa Panteattesterne, at de ofte indeholde mere, end man egentlig behøver at tage Hensyn til. Man risikerer ikke, at noget bliver overset. Man faar en hel Hoben Bestemmelser om Servitutter, Grundbyrder og Brugsrettigheder, som i Virkeligheden ikke vedrøre Ejendommen, og det har formentlig flere Grunde. For det første fordi der ikke anvendes og ikke kan anvendes Kritik med Hensyn til, hvad der tinglæses, og hvad der noteres paa en Ejendom. Man kan maaske sige, at enhver har Lov til at lade læse, hvad han vil, og naar det først er blevet læst og vedrører en fast Ejendom, skal det ogsaa noteres paa dens Folio. Men der er slet ingen Garanti for, at den, der lader et saadant Dokument læse eller har skrevet det, virkelig har den Ret, han paastaar. Derfor kan der paa Foliet komme en hel Del Ting, som ikke har nogen lovlig Hjemmel. Men endnu større Vanskelighed volder det, at der er mange Ting, der i sin Tid ere lovlig læste og noterede, som i Tidens Løb ere bortfaldne eller ophørte, f. Eks. en Servitut eller en Lejekontrakt, som gjaldt for 10 Aar siden, men som ikke længere eksisterer. Der er ingen, der har den Ret længere, men det vedbliver at staa paa Foliet og kommer altsaa i Panteattesten. Endelig er der en Om-

stændighed, som bevirker en stor Overlæselse af Folierne. Det er Udstykning. Naar en større Ejendom udstykkes, komme alle de Servitutter, som ere læste paa Ejendommens Folio, i Reglen med paa Parcellerens Folier, uagtet i Virkeligheden den Servitut, der er Tale om, slet ikke har noget Hensyn til alle disse Parceller. Men det er overmaade vanskeligt at godtgøre det for Retsskriveren. Det kan kun gøres ved en processuel Fremgangsmaade, ved Bevisførelse, som man ofte ikke kan komme til at anstille, fordi man ikke har nogen at stævne, og et Tingsvidne, uden at Modparten er stævnet, betyder jo ikke meget. Det er disse Ulemper, vi have villet raade Bod paa, idet vi tilvejebringe en let og bekvem Adgang til at faa alle disse Behæftelser, som ikke have nogen Hjemmel eller ikke vedrøre den paagældende Ejendom, ud af Foliet og derved ud af Panteregistret.

Det er mærkeligt nok, at vor Lovgivning ikke hidtil har angivet nogen Fremgangsmaade, hvorpaa man kan faa den Slags Byrder hævede, naar man ikke har en bestemt Person som den berettigede, og som man kan faa Dom over. En Henvendelse til Retsskriveren vil i Reglen ikke nytte, thi Retsskriveren siger: jeg mangler Kompetence til at foretage Udslettelsen; der maa erhverves Dom. Dette Øjemed med Lovforslaget at udrense Folierne, opnaar man ved at give bestemte Regler for Indstævningen i saadanne Sager. Jeg skal først berøre, at den, der rejser Sagen, Sagsøgeren, udtager sin Stævning, som dels skal forkyndes for visse bestemte Personer og dels indrykkes i offentlige Aviser. Naar han møder den Dag, Sagen kommer for, og der ikke gives Møde for nogen anden, navnlig ikke for nogen af de indstævnte, og der ikke fremsættes nogen Indsigelse, kan han efter § 6 uden videre faa Dom, og Domstolene skulle ikke prøve, om Paastanden virkelig er hjemlet. Uden denne Bestemmelse skulde Sagsøgeren nødvendig overtyde Domstolene om, at hans Paastand virkelig er begrundet, og det er der ingen Nødvendighed for, naar ingen møder og gør Indsigelse.

I § 2 er der givet nøjagtige Regler for, hvad Stævningen skal indeholde. Den skal have en saadan Betegnelse af Sagens Genstand, at enhver, der læser Stævningen, kan vide, om den vedrører hans Interesser eller ikke. Saa siges der i § 3, at der er visse Klasser af Personer, navnlig Ejere af herskende Ejendomme, eventuelt kommunale Myndigheder, som særlig skulle ind-